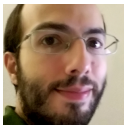
Fer o ser

Per JoanM el dv., 29/11/2019 - 21:00

Quan ens fem grans, perdem facultats: ja no podem caminar tant ràpid, o entatxonar més activitats a la densa agenda del dia. Ens cansem més. Somniem coses grans que hem après amb saviesa destil·lada per la vida, però cada vegada les veiem més impossibles. Potser perdem memòria, o ens desorientem més. Sembla que necessitem més seguretats, més espais i persones conegudes, costa confiar i caminar enmig de la incertesa... I si tot allò que feia durant la vida s'acaba bastant de cop, com en una malaltia, una jubilació, o un canvi vital brusc (mudança, residència...) allò que era la meva "roda quotidiana" s'enfonsa, i com que m'hi sostenia, jo també m'enfonso. Arriba la depressió o equivalent, el "de què serveixo?".

Jesús ens inspira a entrar en un Regne en què les persones no valguin segons el que fan, sinó segons el que són. Si jo em valoro segons el que soc capaç de fer i prou, quan estigui impossibilitat em sentiré un drap brut, una nosa, encara que continuï sent persona preuada als ulls de Déu. Els indigents seran ombres indesitjables, i la gent gran l'aparcaré per sempre en residències perquè ja no són productius. Ens sona? Aprenem passivament aquests hàbits de la societat del "fer". SER persona és anticipar la qualitat de les relacions humanes a qualsevol feina. SER persona és valorar i estimar tot home o dona independentment de si ha comès maldats o bondats, no hagi fet res a la vida o hagi estat el millor en l'esfera de l'èxit professional, independentment de que sigui el president d'una entitat o l'últim alcohòlic de la ciutat. Jesús és així, perquè Déu és així: estima pel que som, no pel que fem. Però nosaltres seguim entossudits a fer més i més, perquè si no no ens sentim útils, no som ningú. I el frenetisme d'aquest FER ens passa factura ecològica (necessitem més velocitat, més envasos ràpids per usar i llençar), factura humana (no tenim temps per les persones), factura social (no hi ha lloc pels qui no segueixen aquests ritmes de producció, estaran als marges, seran marg-inats). Podríem anticipar el SER a la nostra vida quotidiana? Que Déu pugui entrar en mi perquè SOC, i així contemplar durant mitja hora un paisatge tindrà un valor incalculable, igual que respirar, somriure, mirar els ulls a les persones o dir bon dia amb il·lusió. I quan les forces ens deixin, no ens ensopirem ni caurem amb elles: l'Esperit ens farà trobar noves maneres d'estimar i de SER dins de les possibilitats més limitades que tinguem. Ell és creatiu i creador: enamorem-nos del seu estil per fer sortir allò que no existeix dins les aparents condicions ben pobres. SER fills i filles de Déu no depèn del que FEM. SER és viure feliç i després davant les persones i les coses simplement per opció.

Déu viu, ajuda'm a construir la meva casa sobre la roca del SER, i no la sorra del FER.